

כל הגט פרק שלישי גיטין

כח.

עין משפט גזר מצוה

בב א מ"י פ"ג מהלכות
גיטין הלכה י' סמג
עשין כ' טו"ש ע"ה א"ע
קלג ספיק ד' וע"ש
כב ג מ"י פ"ג ע"ה הלכה
כח סמג ע"ה טו"ש
ע"ה סימן קמ"ה ספיק סח
כב ג מ"י פ"ט מהלכות
מדות הלכה ג'
כד ד מ"י פ"ד מהלכות
פטול עשין א"ד
כז ה מ"י פ"ו מהלכות
גיטין הלכה כח
ופ"ט מהלכות ממונות
הלכה ג סמג ע"ה טו"ש
ע"ה ס'
כח ו מ"י פ"ט מהל'
מדות הלכה א' :

לענין רש"י

בבולוצ'אלי. שק של רועים.
טש"ק א. שק.

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת

פסקי ר"ד (המשך)

הלכתא בהדיא עבדין בה
להומרא ולא מהדיין גט
לזמן מרובה אלא במקום
שאינן הישירות מצויות
אבל במקום שהישירות
מצויות לא מהדיין ואיני
שלא הוחזקו שני יוסף בן
שמעון בעיר א' כלישנא
כר' ר' יודא א' נמי
כר' ר' יודא א' נמי כר'
(יוסי) [אשין] ואינו גיל
להיחזיק בדי רבה שנאמר
בבבירור הוא שהוחזקו שני
יוסף בן שמעון בעיר
א' ולמיסס הלכה כר'
יודא א' נאמר בספק שלא
ידעו אם חולק על רבה
לא לא ואפי' אם תמצא
לומר שחולק עליו לא
אפילו בהא מילתא אבי
רבא בפי האשה שלום
ירבמו (קט"ו): דאבי
אמר חיישין לשני יוסף
ורבא אמר לא חיישין אף
אם הוחזקו וק"ל כל היבא
או לפיגו אבי ורבא הלכה
כרבא בר מריל ק"ט'
ו' ר' יודא רב אשי דרבא
לאו לפיגו עליה דרבא
אזי אלא כרבא בעלמא
אמר דאביא תרוצי
מתי דשני אחוזין הבכי
שאני"פ שהישירות מצויות
הוחזקו שני יוסף בן
שמעון בעיר א' אי אמרו
עדים מעולם לא חתמו
על גט אחר אלא על זה
בשמעון יוסף בן שמעון
אי נמי נקי יש בצד
אות פליגות נותנין ואפילו
לזמן מרובה ההלכתא
כרבה והלכתא כרב יודא
הלכתא כרב אשי' מאי
חליפתא אמר רבא בר
רב חנה חמת קטנה מאי
דלוסקמא אמר רבב"ח
שליקא דכבי פ"י כ"ס גדול
של ער: מותני' המביא
גט והניחו זקן או חולה
ינתן לה בחזקת שהוא
קיים בת ישראל שנסאת

אין שמצאו בין כליו. פי' צניחו אע"ג דרביס מנזיין צניחו ואם היא
נמלאת צקיקע היה למוש ליוסף בן שמעון אחר אבל צין כליו
ליכא למיחש שמא הביאו אחר אלף הוא: (ט) **מצאן** בחפיסה או
ברלוסקמא ומכירו בשר. כשמלאו הוא עלמא איירי מדמסמינן אהכרתו
ואע"ג דלאו לורבא מדרבנן הוא נאמן
במיגו דאי בעי אמר לא אצדתי דכולי
עלמא אית להו טעיות עינא דכפירשו
לעיל ומכירו אחפיסה ואלדוסקמא קאי
ואע"פ שאינו מכיר את הגט דאי
מכיר את הגט למה לי שמאלו בחפיסה
ואע"פ ויחוש לשאלה^ג דאמרינן צפרק
צמרא דיצמות (דף קכ): וי"ל דקיס
ליה צנפשיה שלא השאלה לשום
אדם אי נמי זידוע צנפשיה או
דלוסקמא איצדו ומכל מקום לריך
שיהא מכיר חפיסה או דלוסקמא
צטציעות עינא דמה שידוע צנפשיה
או דלוסקמא איצדו איין זה סימן
והא דתנן צפ"ק דצ"מ (דף כ) מלא
צנפשיה או דלוסקמא תכריך של
שטרות או אגודה של שטרות כו' המס
מייירי שנותן סימן צנפשיה או
דלוסקמא עלמא ועל ידו מחזיר לו
מה שנתוכו ולא חיישין לשאלה לענין
ממון אבל מה שאומר שצנפשיה
דלוסקמא לא היו סימן דדרך להניח
שטרות דלוסקמא דתניא צנפשיה
עשר דלוסקמאות שטרות מסרתי לך
ואפילו היו סימן סימן מוצק להחזיר
הגט לא היו והא דלאמר צאלו מליאות
(ב"מ דף קכ). הא אומר צנפשיה
והא אומר צנפשיה ינתן לו דמידע
ידעה דכל דליית ליה צנפשיה ממנ
ליה אפילו תימצי לומר דינתן לו לגרש
צו קאמר לא משום דחשיב סימן
מוצק דהתם מייירי צאלו הוחזק יוסף
בן שמעון אחר ואותו הגט דאי נכמד
לשמו אלף שאין ידוע אם נפל מן
הצעל או מן האשה אי נמי ומכירו^ד
פירוש שו מכירו ויש ספרים דגרסי
צדליה או מכירו ויש פירוש מלאו
צנפשיה או דלוסקמא וידוע שהוא
שלו וגם צנפשיה איצדו אע"פ שאינו
מכיר הגט או מכירו שמכיר הגט
אפילו צלל חפיסה ויש ספרים דגרסי
אם מכירו הכי פירוש מלאו צנפשיה
וידוע שלל צנפשיה איצדו ואינו שלו
ואפילו הכי אם מכירו כשר^ה ולצדו

צין כליו. צניחו: לומר. רב יהודה הלכה כש אומרים ולימא רבה
הלכה כר"ש למה חזרו להזכיר את הדברים ולפרשן: ומשני משום
דאפיני להו. אית תנאי דמפכי דרבי שמעון ליש אומרים ויש אומרים
לרבי שמעון הלך אס לא הוכירו אלף שם החכמים לא היו ידעי
אהיבא מתני לישני קיימי: חמת.
בזולול"א צלע"ז והיא של עור: עניא.
טשק"א צלע"ז: מתני' נוסחו לה
צחוק שבו קיים. ולא חיישין שמא
נת וצטל שליחותו ומלאורייתא נפקא
לן צהכל שחמינן (מולין דף י): העמד
דבר על חוקמו: מקריצין אופה.
ולא חיישין שמא ממו צעליה ולמיתה
אולא: גב' לגבורים. שמונים שנה
לישנא דקרא (תהלים ט): וחולה או
חולה דמתני' דוקא חולה ולא גוסס:
כיון דאפילו. משאר דרך כל הארץ
שהארץ ימים עד מאה שנה: אפילו.
ואינו כשאר האדם להיות קרוב למוט.
אבל צן שמונים ואחת או יותר עד
תשעים קרוב למוט הוא: אסורה
לאכול. נת ישראל השואה לכהן
שזוללת צצצילו אסורה מיד לכל
שעתא חיישין עכשוו ימות. אלמא
חיישין למיתה: טרומה אפשר. להיות
ניזונת צחולין: גט לא אפשר. למיחש
למיתה דאי חיישין איין לך שולח גט
לאשתו והן עגונות: שאני הפס שהרי
אסרה שעה אחת קודם למיסו.
לעולם לא חיישין למיתה ושאני הכל
שהרי אסרה ממייס שעה אחת קודם
מיתתו וכל שעתא אכיל ספקוי צהיבא
שעתא שעתיה לאכיל. ושינויא דמיקא
הוא והיינו דפריך ליה ולי דחיישין
למיתה ממאי דהו גיטא דלעולם הוא
מייית צרישא ונאסרה ממייס דלמא היא
מיייתא צרישא ולא יצא לכלל גט
לעולם: אלף אמר איני. האי תנא
ודאי חייש למיתה ולא קשיא מתניין
דהכא ר' מאיר היא דלא חייש לצקיעת
הגוד: אופיין. שעתא יצקע הגוד:
שנא

מייית ברישא דלמא איהי מיייתא אלא אמר אביי^א לא קשיא הא רבי
מאיר דלא חייש למיתה הא רבי יהודה דחייש למיתה^ב דתנן^ג הלוקח יין
מבין הכותים אומר שני לוגין שאני עתיד להפריש הרי הן תרומה
עשרה מעשר ראשון תשעה מעשר שני ומיחל ושותה מיד דברי
רבי מאיר רבי יהודה רבי יוסי ורבי שמעון אומרין רבא אמר

נקט מלאו צנפשיה^ד אי נמי דווקא אס מכירו כשר אלף מה שהו יודע צנפשיה או דלוסקמא איצדו אינו מועיל ולספרים דגרסי ומכירו
מצי לפרש כמו אס מכירו: ודג'הו זקן או חו"ה בו'. תימה דצפרק המפקיד (ב"מ דף קט): גזי היא קצתא דאשתצאי איהי וחדא צתתא
אמרינן דלמא שכיבא קצתא דלמא שכיבא צתתא ואומר ר"י דלענין ימתי החמירו טפי למיחש^ה דקאמר נמי התם לא שנה עבוד עיטרא לא שנה
לא עבוד חיישין וצחוקת דבתיס (ב"מ דף קט): מפלגינן צין עבוד עיטרא ללא עבוד דלמא עיטרא קלא אית לה ועוד צצציות^ו חיישין טפי
למיתה: **תרומה אפשר**. תימה ובי לא היה יודע המתוך מתניין דתרומה וליכא לאקשוי תרומה אחרת כדצטמוך וי"ל דכן דרך
הש"ס שאינו חושש אלף מתוך קשיא שמקשה לו: **שאני התם שהרי אסרה ע"יו שעה אחת מוחיים**. פירוש הלך צעלה למדינת הים אוכלת
צתרומה דלמא צעלה צחוקת חי אלף הכל אפילו נעמיד צחוקת חי אסרה ממייס ופריך דלמא איהי מיייתא צרישא ולא תאמר ממייס:
הא רבי מאיר דלא חייש למיתה בו'. השתא דלממה שעתא מת לשמה אית לן אמרי מדינת דלא ר' מאיר מיייתא מתניין כותיה ולא חייש
לשמה מת אפילו לזמן מרובה חייש לשמה ימות לזמן מרובה דתן צפרק ד' אהין (בימות דף כט). ארבעה אהין שניים מתניין כותיה שמי אחיות
ומתו הנשואים את האחיות הרי אלו חוללות ולא מתיצמות ומפרש בגמ' משום דקצב אסור לצטל מלות יצמין ודלמא דלמייצב חד מייית אהין
וקא מצטל מלות יצמין והיא משנה מוקי לה כר"מ צפ"צ דיצמות (דף קט). ולקמן צפרק צתתא (דף קט). נמי אמר לכולי עלמא גירות לא
שמיחא מיתה שמיחא לרבי יהודה נמי דחייש לשמה ימות לאלתר לא חייש לשמה מת לאלתר דאם לא כן אשח כהן שיחא צעלה מפתח צית
לא תאכל צתרומה ולא תאכל כי אס צעשה שרואה צעלה צפניה^ז אלף ודאי לא מדמה אלף שמה מת לזמן מרובה לשמה ימות לאלתר:
והא

(א) ועי' תוספות מנחות ל:
ד"ה ולמא. (ב) ומגילה ל:
מנחות ל: ועי' קדושין טו:
(ג) צ"מ ל: וע"ש (ד) נוסח
כ"ל: (ה) יומא נה: (ו) ועי'
תוספות יומא נה: ד"ה
והתנן: (ז) קדושין ע"א:
ב"ב ק"ג: (ח) קדושין
ע"א: שבעות ל: ל: ערין
(ט) צמ"י לילא לילא יומא
אפי', ועי' נמוקי הגרי"ב
כהג"ה, (י) שנת כ:
וצמ"ס פה: (יא) בימות סט:
גרי"ס ג: נוסח ג:
תוספתא ספ"ד ע"ש,
(יב) ע"ס כג: (יג) ג'יל
התניא: (יד) לעיל כה. מולין
ד: צ"ק סט: כוסה כ:
דמאי פ"ו מ"ד יומא נה:
[עיוצין ל: מעילה כ:
[תוספתא למאי פ"א:
(טו) עיך למשה לעיל כ, ח.

גליון הש"ס

מתני' בחזקת שהוא
קיים. עיין סנהדרין דף מו
ע"ה מד"ה אינה כיש:
גמ' גופים. עי' קדושין ע"ה
ע"ב מד"ה לא:

מוסף תוספות

א. היאך כמשריך הגט
בהכירא דחפיסה. ש"ת"ק
לעיל מ. ד"ה [המלא] גט
ואגד. ב' לאחר, והניח
בה גט, ואבד ממנו. ש"ת"ק
ס. א. הגט, ויש לך
טוביבות הניין. צרישא לעיל
מ. א. ד"ה מלאו. א. דלא
חיישין דלמא אחרתי גט
כגט, אלא אמרי איניש
אחרתי אשכחתי ואנחתי
בחפיסה ונפל ממנו, וזהו.
צרישא ס. ה. ולא
מיוס התייה חמישה
סימן לגט. צרישא ס.
ו. שהם כר ב"ב,
וחיישין בר מאי דאפשר
למיחש ומתקנין כל מאי
דאפשר לתקוני טפי.
וישני' החמישי צ"מ ט.
כגט הרמב"ן. א. לפי
ששנו להם יסודין. מוס'
כ"מ ט: ד"ה דלמא.
ח. [אלא] דשאני התם
דלפעמים מוקין גט גדול
לחלוץ לשניה אחר יבום
הראשונה וחיישי' שמה
ימות בבתיס אבל לשמה
ימות לזמן מועט כבקיעת
הגוד דהכא לא חיישין.
מוס' הרמב"ן. ט. דלא
חיישין שמה מת לאלתר
אע"ג דחיישין שמה ימות
לאלתר. מוס' הרמב"ן.

פסקי ר"ד

או שמצאו בין כליו
ואפילו לזמן מרובה
כשר פ"ו אש
הגט קשור בכליו בוצא
ומכירם בטוביבות עין שון
שלו אע"פ שאין מכיר
הגט כשר ואין לחזר
לאדם אחר כיון שמצאו
קשור בכליו או שמצאו
בתוך כליו שבביתו כשר
שבדאי זהו שגפול משום
שלא בא אחר וחתמו שם
אמר ר' יוחנן הלכה כל שלא עבר אדם שם וק"ל דשמואל ורבי יוחנן הלכה כר' יוחנן אבל מיהו כל זה במקום שהישירות
מצויות והוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' התם בעי' (שומר) שלא עבר אדם שם אבל אם היה מקום שאין הישירות
מצויות אפילו לזמן מרובה כשר ואף על פי שהוחזקו שני יוסף בן שמעון בעיר א' אי נמי אם לא הוחזקו אע"פ שהישירות
מצויות כשר אפילו לזמן מרובה ולא חיישין מסתמא לשני יוסף בן שמעון דהלכתא כרבה דבעי תרוי' שירות מצויות
וחוקה ואע"ג דאמרין בגמ' ר' יודא רמי מתני' אבריי' תנן המביא גט ואבד ממנו אם מצאו לאלתר כשר ואם לאו
פטול ורמינהו מצא גט אשה בשוק בזמן שהבעל מודה יחזיר לא יחזיר לא לזה ולא לזה בזה
שהבעל מודה מיהא יחזיר לאשה ואפילו לזמן מרובה ומשני כאן במקום שהישירות מצויות כאן במקום וכו' א"י אפילו
במקום שהישירות מצויות והוא שהוחזקו וכו' היינו דרבה ואי"ד אע"פ שלא הוחזקו ופליגי דרבה ואפי"ה הלכתא כרבה
וכן היה פסק ג' ר"י ז"ל (יד. מרפי היר"ף) שלא עבר אדם שם אבל אם עבר אדם שם והוחזקו שני יוסף בן שמעון
בעיר א' חיישין שמה ממנו נפל אבל בפיק שנים אחוזין (י. מרפי היר"ף) כתיב(ה) הא מילתא כיון דלא איפסקא בה

(ח) עי' צעל המאור ומלחמות ור"ן על ה"ף במסכתין.